

KOBLENCZ ZSUZSANNA

Ottó a szélben

KOBLENCZ ZSUZSANNA (1948) Gomba

„Húsz ember esett foglyul egy turisztikai ballonon,
amit az erős szél cibált húsz percig Berlinben.”

Hát jól van, Ottó, idáig eljutottunk, már bent vagyunk a kosárban, édes istenem, idáig elvergődni, a franc se gondolta volna, hogy sikerül.

És pont nekem, aki a csalánpusztai kertben éreztem magamat mindig a legnagyobb biztonságban, és nem is vágytam el onnét soha. Megvolt nekem ott mindenem. Vadvirágok, eső után szivárvány, a Samu puha szőre a tarkójánál, az orra forrósága, amit mindig belefújt a tenyerembe estefelé, ha azt akarta, hogy járjuk végig még egyszer a kertet. Micsoda kukoricák voltak abban a kertben, Ottó, emlékszel? El lehetett veszni abban a rengetegében. Egyszer meg a tök is úgy befolyta a léckerítést, hogy az utcára is kikapaszzkodott volna a rengeteg indájával, ha le nem vagdosom.

Hát énnekem Berlin aztán egyáltalán nem hiányzott, most meg itt ülök egy kosárban, vagy száz méterrel fölötte, de le se merek nézni. Látod, Ottó, mit meg nem teszek érted vénségemre, megpróbálom legyőzni még a tériszonyomat is, ami pedig akkora, hogy a sámlira állva is elfog a hányinger a magasságtól. És te ezt tudod, Ottó, mert hát amit mi ennyi év házasság után nem tudunk egymásról, az nincs is.

De tenedek bele kellett szeretned Rejtő Jenőbe, Ottó. Ezért volt nekem muszáj most busszal elvergődni Berlinig. Még jó, hogy nagy nehezen rábukantam erre a turistaútra, különben szerencsétlenkedhettem volna egyedül, közben meg annyit se tudok németül, mint egy döglött hangya.

Na jó, annál azért többet, köszönni például, hogy jó napot, megmondani a nevemet, ilyesmi. De Csalánpusztán nem kell nyelveket tudni, ki akar Csalánpusztán németül társalogni? Vagy franciául. Vagy olaszul. Van az a pár holland, aki nemrég a tanyákra költözött, de ők meg kezdenek már egész jól beszélni magyarul. A múltkor az Icánál a boltban az egyikük valósággal áradozott, hogy kinéz reggel az ablakon, és jönnek befele az udvarába az őzek, ott legelésznek. Hogy ez milyen hihetetlen és gyönyörűsége.

Nem mondom, tényleg szép a táj mifelénk, a japánok is egész nyáron ott járkálnak az ekhós szekerekkel. A Kaszás Jani milyen jól kitalálta, hogy megcsinálta ezeket, és bérbe adja a külföldieknek, akik reggeltől estig kóborolnak, és ájuldoznak, hogy itt minden milyen lapos. Nincs egy vakondtúrás se jóformán, ami kiemelkedne a földből, olyan sík itt minden. Hát persze, ha egyszer ez itt a síkság.

A Kortárs folyóirat novellapályázatának nyertes írásait januári számunkban közzeltük. Most három további díjat nem nyert, de közlésre érdemes pályamunkát ajánlunk olvasóink figyelmébe.

Na, mi a franc ez a rázkódás, indulunk már? Indulhatnánk, ez a sok norvég gyerek itt már alig bír magával, ezek hőlégballonozni jöttek, nem ücsörögni.

Én nem akartam volna hőlégballonozni soha ebben az életben, ha te, Ottó, nem szeretsz bele Rejtő Jenőbe. Egész passzusokat olvastál föl nekem a könyveiből, én meg nevettem, mert humora, az aztán tényleg volt neki. Csak ne ment volna Berlinbe 1927-ben, de ha már menni kellett neki, ne írta volna meg, hogy a Westen ragyogása, a Centrum nagyméretű üzleti élete, a Norden mintaszerűen szervezett bűnöző élete, a fenn és lenn egyaránt nagystílusú, bűnös, ragyogó éjszakai világa és főként a fények sokfélesége, hogy ez mind vonzza a próbálkozókat, mint arzénos mézpapír a legyet.

Nézd már, Ottó, hát majdnem szó szerint idéztem! Nemhiába olvastad föl annyiszor. Ugyan szegény Rejtőnek nem sok öröme telt Berlinben, de megírni úgy megírta, hogy te elkezdted oda vágyni, de olyan erővel, hogy az még engem is magával húzott, látod.

És most itt vagyunk, habár te, Ottó, szegénykém, már csak ebben a nejlonzacskóban a táskám alján.

Urnástul mégsem hozhattalak el, így is baromi nehéz lesz megmagyaráznom, mit szórok kifelé a kosár oldalán. Jó, ha majd rám nem fogják, hogy biztos meg akarom mérgezni a berlinieket, akik itt, alattunk mászkálnak, valami porral.

Szerencsére elég sokan vagyunk a kosárban, tán húszan is, ha nem többen. Hátha meg tudom oldani, hogy ne vegyék észre, ahogy imádott Berlinedre és Rejtő Jenőd itt hagyott lépteinek nyomába szórom a hamvaikat.

Nem hagyhattalak otthon, nem tudnék meghalni se nyugodtan, ha ezt nem bírtam volna összehozni. Ha már életedben, hiába kuppogattunk rá, mégse jutottál el ide, legalább holtodban legyen rá módod. Ez jár neked.

Jézusom, mi ez? Ó, te szent szar, hát veled megyek én is, Ottó? Mit üvöltenek itt, hogy hasaljunk a kosár aljába, hát odavágtok az a marha nagy rángatás az előbb, föl se bírnék tápázkodni A kövér nő a lábamon ül, a mozdony bír ilyen hangot kiadni, úgy visít. Az a kis vörös gyerek meg lehányta a cipőmet.

Rángat ez a rohadék kosár, mint a veszett fene, orkán van, vagy mi? Úgy tépi kinn az orkán, mint az önvád itt belül... Hogy a bűdös életbe jut ilyenkor eszembe a *Bánk bán* nagyáriája?! Te vagy az, Ottó? Vagy a Rejtő Jenő?

Nem baj, mi nem félünk. Itt vagy a kezemben, Ottó, a zacskóban, amit én most szépen kilódítok a kosárból, mert itt mindenki az életével van elfoglalva, ki törődne bármilyen porral, még ha az a te hamvad is, Ottó?

És ha ezt te intézted így, hát jól tetted, de arra kérlek, fordítsd el innen most már a szelet, hadd menjek haza Csalánpusztára, hadd éljek még egy keveset azon a lapos síkságon, amit a japánok is annyira szeretnek.

Nélküled már sose lesz olyan, amilyen volt, de most legalább megnyugodtam, mert most igazán örömet tudtam szerezni neked, és köszönöm, hogy segítettél nekem ebben. De te mindig is ilyen nagylelkű voltál.

Hát akkor isten veled, Ottó.

